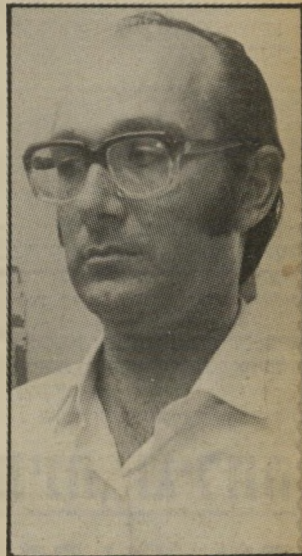

שופט גילה שימת לימוד הרשה למישפטים, העשרה לזעזע את דרכי לימוד המיקצוע.

אומרים שמאז שהוציאו את התנ"ך בתמונות, לא היתה המצאה כזאת. כך אומרים מישפטים, הלומדים דיני-ראיות וסדר-הדין הפלילי אצל השופט יעקב קרמי. השופט המחוזי מלמד מזה כמה שנים כמיכללה לקציני-מישטרה בכירים, המסוגלת למכון לקרימינולוגיה באוניברסיטת תל-אביב.

שופט קרמי גם הרצאות

השופט קרמי היה בעבר בעצמו קצין-מישטרה בכיר, וגם שימש במשך שנים אחדות כפרקליט-מחוזי. הוא בחשב כאחד המומחים הגדולים ביותר למישפט הפלילי, לסדר-הדין הפלילי ו'לראיות'.

תוך כדי הרצאות לסטודנטים נוכר השופט בכל שיטות-הלימוד החדר שניות הנהוגות כיום, החל בלימוד אורקולי וכלה במחשבים ומצא כי שיטת לימוד המישפטים לא השתנתה מזה דורות. כאשר הוציא לפני זמן קצר את סיפרו הראשון על הראיות הפליליות, חידש בו חידוש גדול.

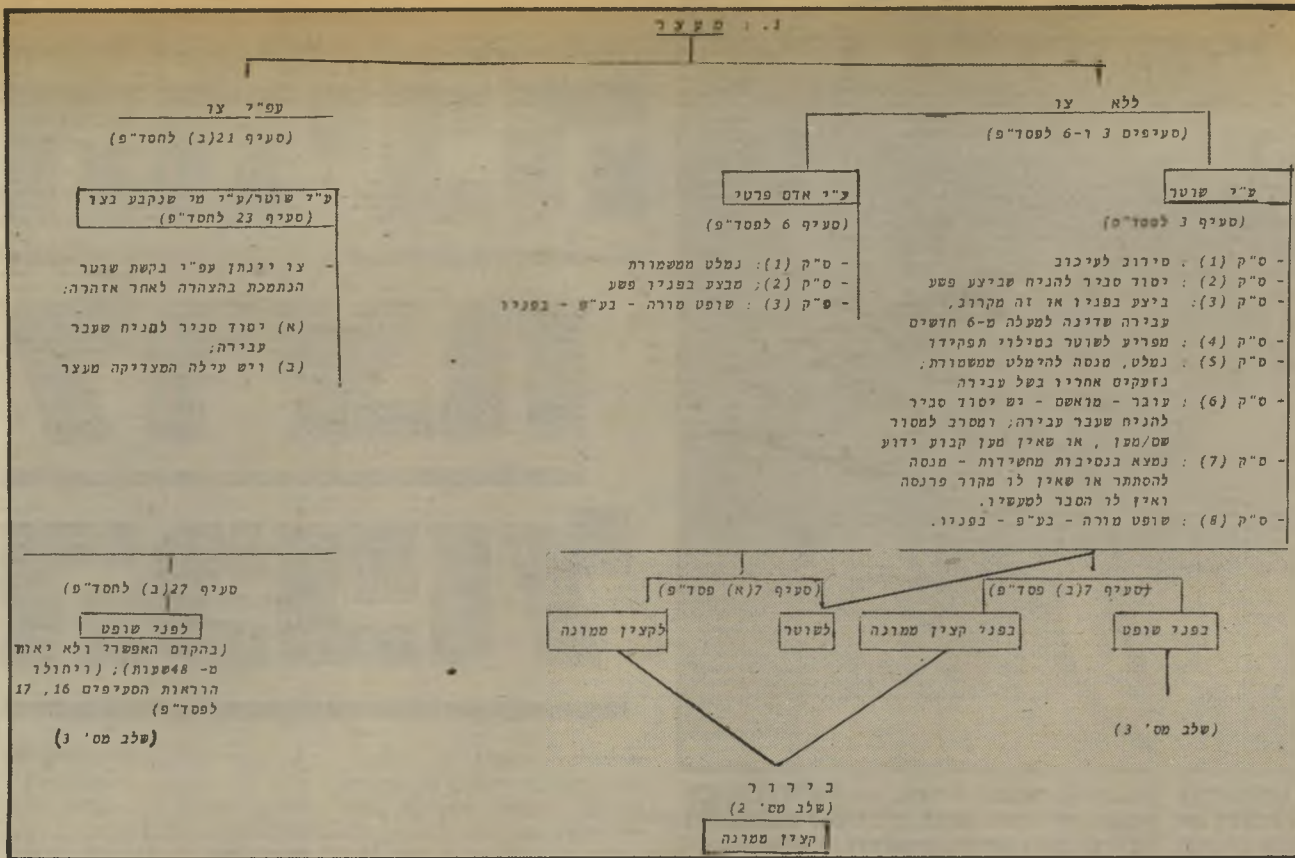
להיט פלילי. בספר יש כמה טבלות, המבליטות כצורה ברורה לעין את כל ההליכים של הבאת הראיות למישפט. שלב אחרי שלב עובר השופט מהגשת כתבי-האישום ועד 'גזר-הדין במישפט'.

כל עורך-דין מתחיל יוכל להחזיק נתיקו את 'טבלות-קרמי', ולעיין בהן יחיד וללא ריחוי כאשר תעלה ממשפט בעיה ברנייר-ראיות. בלי 'דפדף בכרכים עביכרס ולהסתבך ממשפטים ארוכים ומסורבלים, יבחין גמישפטן מייד בכל שלב ושלב של גשת הראיות, תוך עיון של שניות.

בקרוב ייצא גם סיפרו השני של שופט העוסק בסדר-הדין הפלילי. גם אז הצליח השופט, לתמצת את הליכי מעצר והחיפוש לטבלה של שלושה מורים ברורים. הוא מתחיל בתלונה מוגשת למישטרה, ומסיים בערר בעיון-חוזר במעצר.

יש לשער כי טבלות אלה יהפכו להיטים, לא רק בין תלמידי פקולטה למישפטים אלא גם בין זרכידין ומישפטים. כל העוסק פלילים, הרוצה לרענן את ידעו וי יכרונו בשניות אחדות, יכול לעשות את בעורת טבלות אלה.

כל הרואה את הטבלות שואל עליהן: 'כיצד לא חשבו על זה קודם?' כל-יך פשוט! אלה שרוקא משטות מטעה, כדי ליצור טבלות אלה יש צורך לא רק בידיע מישפטי

טבלת דיני-מעצר של קרמי בולט לעין

בשטחים. לעיתים נוצר הרושם כי יותר ממה שהעגל רוצה לינוק רוצה הפרה להיניק, קבע השופט רודי ולך. העגל במיקרה הזה היו ערבי תושב כפר אל-ג'יב בשם גאזי דגאש ויהודי תושב בני-ברק בשם יוסף סילקו. השניים, בעורת אנשים נוספים, היו מוכנים למכור קרקעות ליהודים שירבו

קבלן ארליך לקנות בכל מחיר

במחרין. אבל מסתבר כי הקונים, כמו הפרה, היו עוד יותר להוטים מהמוכרים לקנות קרקעות בגדה.

לא 100 אחוז. את להיטותם זו של אבנר ארליך ומשה כהן, מנהליה של חברת בר, ניצלו הנאשמים. הם הציעו להם לקנות אדמות בכפר בלעין, והציגו להם יפוייכוח ומיסמכים אחרים, שלכסוף הסתבר כי היו מזוייפים. המוכרים זיפו את יפוייכוח בשם אנשים שמתו או עזבו את הכפר לפני שנים רבות, ותמורת מיסמכים אלה קיבלו סכום של 200 אלף דולר בשקלים, מידי מנהלי חברת בר.

השופט רודי ולך, שרון בכתב-האישום נגד השניים ומצא אותם אשמים, קבע כי גם האוונים כהן וארליך לא היו 100% בסדר בעניין זה. איש לא יאשים אותם אומנם כיוף, אבל הם בוודאי אשמים ברשלנות. הם שילמו את הסכום העצום ללא בריקה מספקת, כאשר הם ערים לשוני בספרות בין המיסמכים המקוריים והמיסמך המזוייף.

עמידר, ובכיסו הוא נושא חוזה כזה משנת 1974.

לא היתה זו סביבה שתענוג לחיות בה. מולסון מצא כי חייו במקום קשים אחרי מות אמו. נרקומנים התנכלו לו, ושכן עברייני איים עליו באקרה כדי שיוכל להשתלט על ביתו.

אבל חייו של מולסון לא היו קלים מעולם, והוא למד להילחם בכל העולם ולשרוד. מזה זמן רב נמשך הנסיון לפנות את שרידי המעברה שבה התגורר מולסון בחולון, אבל עד היום לא נהרס בה אפילו בית אחד ללא הסכמת בעליו.

כאשר חזר מולסון לביתו ב-25 בינואר השנה, מצא הריסות פזורות בשטח, ומטלטליו המעטים מושלכים על משאית הובל. לא היה לו אקרה והוא אינו אדם אלים, לכן כל מה שיכול לעשות היה להפגין.

מולסון הקים בקור העז של החורף הסוער אוהל, העביר לשם את הפציו הדלים, כתב כמה שלטים, והתחיל את מלחמתו בעירייה ובחברת עמידר. מוג'האירי אומנם השתפר מאו, אבל פיתרון לבעיות הדיור של מולסון עדיין אינו נראה באופק.

העירייה הרסה גם את האוהל שהקים מולסון, והוא התגלגל ממדרגות העירייה לבית-הקברות בחיפושים אחרי התנחלות חדשה.

בהתנחלות של מולסון אין המרינה משקיעה כספים.

הקבלן שרצה להיניק

בגלל להיטותו של הקבלן לקנות אדמות בשטחים —

עודד זיופים והפסיד את כספי החברה.

כתבות בעיתונים הוהירו לאחרונה את קוני הקרקעות בגדה המערבית כי הם עלולים לשלם כספם על קרוי-הצני. אולם מסתבר, כי גם קבלנים ותיקים נופלים בפח זה.

200 אלף דולר שילם הקבלן הוותיק אבנר ארליך (העולם הזה 2386) מחשבון חברת בר, לזייפנים ורמאים שקיבלו את הכסף ולא נתנו כל תמורה.

ארליך ידוע גם כמפגין נגד ועדת-כהן, מפעילי 'ארץ ישראל השלמה', פרשיה זו, שנגולה לפני בית-המישפט, מעוררת מחשבות נוגות על צורת ניהולן של עיסקות במקרקעין

כנסת, ואני משתמש בשירותים שלו לעשות את צרכיי, סיפר עמרם מולסון.

הגבר נמוך הקומה נראה כמי שחי מהיד לפה. בגריו מהוהים ומלוכלכים, וכל רכושו נמצא בכיס חולצתו. למולסון אין מקום אחר להניח בו את חפציו, הצריף שבו התגורר 15 שנים עוד עם אמו המנוחה, נהרס בינואר השנה;

הרכוש: על מכונית הובל. מולסון התגורר בשיכון ג'סי כהן, בצריף רעוע שהושכר לאמו על-ידי עמידר. כאשר נפטרה אמו של מולסון, העביר הבן את החוזה על שמו בחכרת

מפגין מולסון התנחלות בלי כסף